

Istentisztelet Réde, 2021. február 28. Igehirdető: Barta Livia

Ének: 36. zsoltár 2-3. vsz. Uram, a te nagy hűséged az égig ér...

Imádság: Urunk, Te kegyelmes Isten vagy,

a megrepedt nádszálat nem töröd el, a pislákoló mécsest nem oltod ki,

és a benned reménykedőknek igazsága vagy.

Kérünk, áldj meg bennünket Igéddel és Szentlelkeddel, hogy szavad megérintsen minket. Ámen.

Lekció: 1Mózes 17, 1-7 és 15-16

Textus: Márk 8, 31-38

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztus által!

A héten hallgattam egy riportot arról, hogy egy magyarországi kis városban elbontottak egy fából faragott keresztutat. Színes kis házikókba Jézus passiójának stációi voltak belefáragva, amik létra alakú lábakon álltak. A város központi részén, egy parkban lehetett nap mint nap elsétálni mellette térkövezett ösvényen. Ezt a kálváriát ugyanaz a művész álmodta meg és 1 éven át faragta gondosan kiválasztott hársfákból, aki több budapesti helyszínen, például a Millenáris Parkban, mesék alapján készített különleges játszótereket. A kisváros mostani polgármesterének azonban nem tetszett a faragott keresztút, ezért eltávolíttatta. Sajnálatos módon nem kiemelték a helyéről, hanem fűrészsel egyszerűen elvágta a tartó lábakat és most egy raktárban összedobálva őrzik. Ironikus módon felajánlották az alkotónak, hogy vásárolja vissza a munkáját, háromszoros áron, mint amennyit 13 éve kapott az elkészítéséért. Számomra ennek a szomorú történetnek van egy szimbolikus értelme is: az ember nem szereti a szenvedést, nem szereti látni a szenvedést, és el akar távolítani mindent a környezetéből, ami a szenvedésre, az emberi élet törekeny, nyomorúságos voltára és végére emlékezteti. Nem más ez, mint háritás. Hiszen nemcsak embervoltunk szerves része a fájdalom, a szenvedés, a gúny, a kiszolgáltatottság, hanem keresztyén hitünk egyik fontos, sőt szükséges eleme, amely megedz minket, mélyíti Istenbe vetett bizalmunkat, elválaszt vagy közelebb visz Istenhez.

Jézus a szenvedésről tanít: arra, ami rá vár és arra, ami a tanítványokra, tk. mindenkire, aki követője lesz. Idegen, pogány vidéken járnak, messze Jeruzsálemtől, mégis el kezdi felkészíteni a tanítványokat arra, ami majd ott fog vele történni, aminek a tanúi lesznek. Márk evangéliumának sajátos szerkesztése, hogy majdnem a fele Jézus szenvedéséről szól. Amikor ezeket a szavakat mondja, már úton vannak Jeruzsálem felé, szenvedései helyére. A tanítványai nem tudják, nem is sejtik, csak Ő. Az egyik ószövetségi messiás kifejezést használja magára, az Emberfiát. Akit Isten rendelt/felkent, szeretetből elküldött, hogy megmentse és megváltsa ezt a világot, annak kell átélnie a legnagyobb kitaláltságot, elutasítást és szörnyű kínokat. Egészen nyíltan, őszintén és világosan beszél erről Jézus. Konkrétan megmondja, hogy a vének, a főpapok és az írástudók miatt kell szenvednie és ők fogják a halálát okozni. Emberek rosszindulata, féltékenysége, képmutatása, hamis vallásossága és igazságérzete, tk. az ember bűnös természete juttatja a keresztre. Ez a szenvedéstörténet egyik fele. A másik fele viszont a nem várt fordulat és dicsőséges folytatás, hogy harmadik napon fel fog támadni. Fel kell támadnia, hogy beteljesüljenek Isten ígéretei és Isten megmutassa hatalmát. *Jézusra tehát szükségszerű szenvedés várt, mégsem menekült el előle, mégsem került el, nem is késleltette. Jól tudta, hogy a szenvedést el kell hordozni, el kell viselni, ahhoz, hogy elmúljon.* Ahogy Bonhoeffer, a II. világháború vége előtt nem sokkal mártírhálált halt német teológus mondta: „*Isten hordozó Isten.* Isten Fia a mi testünket viselte, ezért hordozta a keresztet, hordozta minden bűnünket, és így szerzett engesztelést. **A keresztyén lét kereszthordozást jelent.** Ahogy Jézus is a kereszthordozással őrizte meg közösségét az Atyával, úgy a követő kereszthordozása közösség Krisztussal.” Ízlelgessük ezeket a kifejezéseket: a keresztyén lét kereszthordozás, a kereszthordozás közösség Krisztussal. Jézus így folytatja: „Ha valaki énutánam akar jönni... vegye fel a keresztyét...” Vagyis: „Szenvedjetelem velem, szenvedjetelem értem. Rátok is ez vár, ha követni akartok engem. Megvetés, gúny, kirekesztés, üldözés, idegenség ettől a világtól. De ne féljetelem, a szenvedésben igazán közel vagyok hozzátok. Tudom, milyen az. Én is végigjártam azt a halálos utat, amit nektek végig kell járnotok. Megízleltem a halált is, amivel az életek lezárul. Viszont nem maradtam ott és titeket is kihozlak onnan.” Ezért kellett Jézusnak szenvednie, meghalnia és feltámadnia. Az Ő keresztútja valóban Isten útja, ezért ez az út nem a semmibe vezet, hanem az életre. Nemcsak a Golgotáig vitte, hanem a mennyi trónig. A mi

szenvedésünk és kereszthordozásunk nem értelmetlen tehát, hanem ezekben is Isten együttérzését (irgalmát), hozzánk hajló szeretetét és hűségét tapasztaljuk meg, mellyel végső soron nem a halálba, hanem az örök életbe menti át életünket. Földi szenvedésünk és életünk véget ér egyszer, de Isten egy olyan helyre vezet minket, ahol majd nem lesz könny, sem sírás, sem fájdalom, hanem véget nem érő öröm és békeesség.

Azt idéztem az előbb Bonhoeffertől, hogy a keresztyén lét kereszthordozást jelent. Az egyik nagy hiba, amibe eshetünk ezzel az igével kapcsolatban, hogy a szenvedést általánosan értelmezzük és összemossuk a bajokat, fájdalmakat, betegségeket, vagyis a mindennapi szenvedést az Isten akarata szerinti szükséges, Jézus követésével együtt járó kereszthordozással. Jézus kizárólag a követéséből származó szenvedésről beszél itt. Mert Jézus követése itt a világban szenvedéssel jár: hátra tétellel, lenézéssel és lemondással. Olykor testi fenyítésekkel, verésekkel, bebörtönzéssel és erőszakos megnyilvánulásokkal, mint az első századokban (keresztyénüldözés, arénák, harc a gladiátorokkal, vadállatokkal), vagy a mostani időkben Afrikában, Pakisztánban, Kínában (elrabolják, lelövik a keresztyéneket, templomrobbantások)... Mászor lelki nyomás alá helyezéssel, zsarolással, egzisztenciális bizonytalansággal, mint a 20. század kommunista diktatúráiban. Jár önmeztagadással és a világ lelkiéletének elutasításával. Nem teszem azt, amit mindenki más. Nem csalogok, nem játszom ki a törvényeket. Nem keresem a magam hasznát. Odatartom a másik arcomat is, odaadom a ruhámat is. Soha nem felejttem el azt a keresztyéni cselekedetet, amit egyik skót vendégünk tett az egyik angol tábor ideje alatt. Látna egy szegény, lecsúszott embert itt a faluban, aki minden reggel a szállásuk mellett ténfergett egy szakadt lábbeliben, odaadta neki a márkás sportcipőjét. Megvonta magától, vállalta a pillanatnyi szenvedést, hogy valakinek segíthessen. Mit jelent még a kereszthordozás? Napenkénti harc a bűnnel. Felismerjük, beismerjük és megbánjuk vétkeinket. Legközelebb megpróbáljuk nem elkövetni. Ellenállunk a kísértésnek. Talán ezek a legnehezebbek. Jár még mások terhének hordozásával és a megbocsátás gyakorlásával. Szeretni még ellenségeinket is. Nehéz keresztek ezek.

Keresztyén létünk kereszthordozás. Jézus azt mondja, hogy aki igazán követni akarja őt az vegye fel a saját keresztyét. Hordozza el azt a szenvedést, amit neki készített az Atya. Azt, amivel ki-ki tartozik engedelmességből Istennek. Jézus ugyanis nem csak ember-voltát, velünk való sorsvállalását mutatta meg a kereszthordozással, hanem Isten iránti engedelmisségét is. A kereszthordozásból Isten le tudja mérni az engedelmisségünket. Testvéreim, a keresztyét akkor kapjuk, amikor átadjuk életünket Istennek, amikor el kezdjük követni Jézust és aztán egész úton ismerkedünk vele. Ezért a keresztyét nem a Jézussal való élet szörnyűsége vége, hanem a kezdete! A keresztyét már készen áll, csak fel kell venni. Senkinek nem kell magának keresnie a szenvedést, hanem Isten adja különböző mértékben. Valakinek a vértanúság, mást pedig nem hagy erején felül kísérteni. Nem kell méricskélni, hogy másnak könnyebb, jobb vagy éppen nehezebb, hanem mindig kérjünk Istentől elég erőt, hogy hordozni tudjuk a sajátunkat.

Az út elején van választási lehetőségünk. „Ha valaki énutánam akar jönni.” Jézus megadja mindenkinek a szabadságot, hogy döntsön: vállalja-e az életet vele vagy sem, szenved-e vele és érte vagy sem. Meztagadja-e magát vagy sem. Elveszíti-e saját vágyait, céljait vagy sem. Otthagyja-e gazdagságát, földi javait, hogy mennyei kincseket gyűjtsön vagy sem. Sőt még útközben is felkínálja a döntés lehetőségét: akarjuk-e Őt tovább követni vagy sem. Hisz gondoljunk bele, hogy nem a frissen csatlakozott tanítványoknak mondja ezeket Jézus, hanem már régóta követik Jézust. Otthagytak mindent és Krisztusnak vallották. Jézus időnként megerősítést vár: bízunk-e még benne, mennyire fontos az életünkben (első helyen vagy a sokadik helyen van, akire hallgatunk). Nincs kényszer, lehet választani. De a keresztyént csak úgy tudjuk hordozni, ha Ő megy elől. Ha nem az ismeretlen és ijesztő útra nézünk, hanem Rá. Ha az Ő biztató szavára hallgatunk, nem pedig jó emberek jót akaró tanácsaira. Ő megy elől, mi pedig kapaszkodjunk belé! Csak így vagyunk képesek a kereszthordozásra, hogy megismerjük saját keresztyéntünk fájdalmát.

Testvéreim, bőjt idő van. Jézus követésre hív, még mélyebb elköteleződésre és kereszthordozásra. Rajtunk áll, hogy indulunk-e utána. Miért ne tennénk?! Hisz ő a szenvedésen át és a kereszthordozásban átvisz a halálból az életbe. Ámen.

Ének: 464. dicséret 1-2. és 5. vsz. Jöjj, királyom, Jézusom...